

Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE SUDA (peto vijeće)

26. ožujka 2021. *

„Zahtjev za prethodnu odluku – Članak 99. Poslovnika Suda – Granična kontrola, azil i useljavanje – Politika azila – Kriteriji i mehanizmi za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu – Uredba (EU) br. 604/2013 (Dublin III) – Članak 27. – Pravni lijekovi protiv odluke o transferu – Suspenzivnost pravnog lijeka – Članak 29. – Modaliteti i rokovi za transfere – Standardi za prihvata osoba koje zahtijevaju međunarodnu zaštitu – Direktiva 2013/33/EU – Članak 18. – Nacionalna mjera kojom se podnositelju zahtjeva na kojeg se odnosila odluka o transferu dodjeljuje mjesto u posebnom prihvatnom objektu unutar kojeg smještene osobe imaju pravo na pomoć radi pripreme svojeg transfera”

U predmetu C-92/21,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio tribunal du travail de Liège (Radni sud u Liègeu, Belgija), odlukom od 8. veljače 2021., koju je Sud zaprimio 15. veljače 2021., u postupku

VW

protiv

Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (Fedasil),

SUD (peto vijeće),

u sastavu: E. Regan, predsjednik vijeća, M. Ilešić, E. Juhász (izvjestitelj), C. Lycourgos i I. Jarukaitis, suci, nezavisni odvjetnik: H. Saugmandsgaard Øe,

tajnik: A. Calot Escobar,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči obrazloženim rješenjem, u skladu s člankom 53. stavkom 2. i člankom 99. Poslovnika Suda,

donosi sljedeće

Rješenje

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 27. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica

* Jezik postupka: francuski

podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (SL 2013., L 180, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 108. i ispravak SL 2017., L 49, str. 50., u daljnjem tekstu: Uredba Dublin III).

2. Zahtjev je upućen u okviru spora između osobe VW i Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (Savezna agencija za prihvrat tražitelja azila, Belgija, u daljnjem tekstu: Fedasil) u vezi sa zakonitošću mjere kojom se osobi VW dodjeljuje mjesto u posebnom prihvatnom objektu unutar kojeg smještene osobe imaju pravo na pomoć radi pripreme svojeg transfera u državu članicu odgovornu za razmatranje njihova zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

Pravni okvir

Pravo Unije

Uredba Dublin III

3. Članak 1. Uredbe Dublin III, naslovljen „Predmet”, određuje:

„Ovom se Uredbom utvrđuju kriteriji i mehanizmi za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koju je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (dalje u tekstu: odgovorna država članica).”

4. Člankom 2. te uredbe, naslovljenim „Definicije”, određeno je:

„Za potrebe ove Uredbe:

[...]

- (b) ‚zahtjev za međunarodnu zaštitu’, znači zahtjev za međunarodnu zaštitu kako je definiran u članku 2. točki (h) Direktive 2011/95/EU [Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o standardima za kvalifikaciju državljana trećih zemalja ili osoba bez državljanstva za ostvarivanje međunarodne zaštite, za jedinstveni statusa izbjeglica ili osoba koje ispunjavaju uvjete za supsidijarnu zaštitu te sadržaj odobrene zaštite (SL 2011., L 337, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 13., str. 248. i ispravak SL 2020., L 76, str. 37.)];

- (c) ‚podnositelj zahtjeva’ znači državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva koja je zatražila međunarodnu zaštitu o čemu još nije donesena konačna odluka;

[...]”

5. Članak 26. navedene uredbe, naslovljen „Obavijest o odluci o transferu”, predviđa u svojem stavku 1.:

„Kada zamoljena država članica pristane prihvatiti ili ponovno prihvatiti podnositelja zahtjeva ili drugu osobu iz članka 18. stavka 1. točaka (c) ili (d), država članica moliteljica obavješćuje predmetnu osobu o odluci o njezinu transferu u odgovornu državu članicu i, kada je to prikladno, o odluci da njezin zahtjev za međunarodnu zaštitu ne razmatra. Ako pravni ili drugi savjetnik zastupa predmetnu osobu, država članica može odlučiti da o odluci obavijesti pravnog ili drugog savjetnika umjesto predmetnu osobu a, kada je to prikladno, priopći odluku predmetnoj osobi.”

6 U skladu s člankom 27. te uredbe:

„1. Podnositelj zahtjeva [...] ima pravo na djelotvoran pravni lijek, u obliku žalbe protiv odluke o transferu ili činjeničnog i pravnog preispitivanja te odluke pred sudom.

[...]

3. Za potrebe žalbi protiv odluka o transferu ili preispitivanja tih odluka, države članice u svom nacionalnom pravu određuju da:

- (a) predmetna osoba na temelju žalbe ili preispitivanja ima pravo ostati u predmetnoj državi članici do ishoda žalbe ili preispitivanja; ili
- (b) se transfer automatski odgađa i takva odgoda prestaje nakon isteka određenog razumnog roka tijekom kojeg je sud, nakon detaljnog i temeljitog razmatranja, odlučio o tome hoće li žalbi ili preispitivanju dodijeliti suspenzivni učinak; ili
- (c) predmetna osoba ima mogućnost da u razumnom roku od suda zatraži odgodu izvršenja odluke o transferu do ishoda žalbe ili preispitivanja. Države članice odgađanjem transfera do donošenja odluke o prvom zahtjevu za odgodu osiguravaju da je na raspolaganju djelotvoran pravni lijek. Sve odluke u vezi s odgodom izvršenja odluke o transferu donose se u razumnom roku, koji omogućuje detaljno i iscrpno razmatranje zahtjeva za odgodu. U odluci da se izvršenje odluke o transferu ne odgađa moraju se navesti razlozi na kojima se ona temelji.

4. Države članice mogu odrediti da nadležna tijela po službenoj dužnosti mogu odlučiti da odgode izvršenje odluke o transferu do ishoda žalbe ili preispitivanja.

5. Države članice osiguravaju da predmetna osoba ima pristup pravnoj pomoći i, kada je to potrebno, jezičnoj pomoći.

6. Države članice osiguravaju da se na zahtjev pravna pomoć odobrava besplatno kada predmetna osoba ne može pokriti s tim povezane troškove. [...]

[...]”

7 Članak 29. Uredbe Dublin III, koji se odnosi na modalitete i rokove za transfere u odgovornu državu članicu, predviđa u svojim stavcima 1. i 2.:

„1. Transfer podnositelja zahtjeva ili druge osobe iz članka 18. stavka 1. točaka (c) ili (d) iz države članice moliteljice u odgovornu državu članicu provodi se u skladu s nacionalnim pravom države članice moliteljice, nakon savjetovanja među predmetnim državama članicama, čim je to praktički moguće, a najkasnije u roku od šest mjeseci nakon što je druga država članica prihvatila zahtjev za prihvrat ili ponovni prihvrat predmetne osobe ili nakon konačne odluke o žalbi ili preispitivanju kada u skladu s člankom 27. stavkom 3. postoji suspenzivni učinak.

[...]

2. Ako se transfer ne provede u šestomjesečnom roku, odgovorna država članica oslobađa se svoje obveze da prihvati ili ponovno prihvati predmetnu osobu i odgovornost se tada prenosi na državu članicu moliteljicu. Taj se rok može produljiti na najviše godinu dana, ako transfer nije bilo moguće provesti jer je predmetna osoba u zatvoru, ili na najviše osamnaest mjeseci ako predmetna osoba pobjegne.”

Direktiva 2013/33/EU

- 8 Članak 7. Direktive 2013/33/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju standarda za prihvata podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu (SL 2013., L 180, str. 96.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 137.), naslovljen „Boravište i sloboda kretanja”, određuje:

„1. Podnositelji zahtjeva mogu se slobodno kretati na državnom području države članice domaćina ili na području koje im ta država članica odredi. Tako određeno područje ne utječe na neotuđivu sferu privatnog života i omogućuje dostatan prostor za osiguranje mogućnosti ostvarivanja svih prava u skladu s ovom Direktivom.

2. Države članice mogu odlučiti o boravištu podnositelja zahtjeva zbog javnog interesa, javnog reda ili, kada je potrebno, zbog brzog razmatranja i učinkovita praćenja njegova zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

3. Države članice mogu propisati da materijalni uvjeti prihvata ovise o stvarnom boravištu podnositelja zahtjeva na određenom mjestu koje određuju države članice. Takva se odluka, koja može biti općenite prirode, donosi pojedinačno i na temelju nacionalnog prava.

[...]”

- 9 Na temelju članka 18. te direktive, naslovljenog „Modaliteti materijalnih uvjeta prihvata”:

„1. Kada se smještaj osigurava u naravi, mora biti u jednome od sljedećih oblika ili u njihovoj kombinaciji:

[...]

(b) centru za smještaj koji osigurava odgovarajući životni standard;

[...]

3. Države članice u vezi s podnositeljima zahtjeva u prostorijama i centrima za smještaj iz stavka 1. točaka (a) i (b) uzimaju u obzir posebna pitanja povezana sa spolom i dobi te položajem ranjivih osoba.

[...]

6. Države članice osiguravaju da se podnositelji zahtjeva premještaju iz jednog stambenog objekta u drugi samo kada je to nužno. [...]

[...]”

Belgijsko pravo

Zakon od 15. prosinca 1980.

- 10 Glava I bis loi sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Zakon o pristupu državnom području, boravku, nastanjenju i udaljavanju stranaca, *Moniteur belge* od 31. prosinca 1980., str. 14584.) od 15. prosinca 1980., u verziji koja se primjenjuje na činjenično stanje u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: Zakon od 15. prosinca 1980.), naslovljena „Vijeće za sporove u vezi sa strancima”, podijeljena je na pet poglavlja.
- 11 Poglavlje 1., naslovljeno „Osnivanje i nadležnost Vijeća za sporove u vezi sa strancima”, obuhvaća, među ostalim, članak 39/2 Zakona od 15. prosinca 1980. kojim je predviđeno da tražitelj međunarodne zaštite može Conseil du contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima, Belgija) podnijeti tužbu za poništenje protiv odluke o odbijanju prava na boravak koja je donesena protiv njega i popraćena nalogom za napuštanje državnog područja koji nije suspendivan.
- 12 Poglavlje 5. te iste glave I bis Zakona od 15. prosinca 1980., naslovljeno „Postupak”, podijeljeno je na tri odjeljka. Odjeljak III. koji se odnosi na „tužbu za poništenje” obuhvaća, među ostalim, pododjeljak 3., naslovljen „Upravni postupak privremene pravne zaštite”, u kojem se nalazi članak 39/82 tog zakona koji glasi kako slijedi:

„1. Kada je akt upravnog tijela moguće poništiti u skladu s člankom 39/2, [Conseil du contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima)] jedini je nadležan za izdavanje naloga za odgodu njegova izvršenja.

[...]

Kada podnositelj tužbe zatraži odgodu izvršenja, mora birati između odgode za slučaj iznimne hitnosti i redovne odgode. Pod prijetnjom nedopuštenosti, on ne može ni istodobno ni naknadno iznova podnijeti zahtjev iz podstavka 3. ili iznova zatražiti odgodu u zahtjevu iz stavka 3.

[...]

4. Predsjednik vijeća ili sudac u sporovima u vezi sa strancima kojeg on imenuje odlučuje u roku od 30 dana o zahtjevu za odgodu. Ako se odgoda odredi, o tužbi za poništenje odlučuje se u roku od četiri mjeseca od objave sudske odluke.

Kad se protiv stranca donese mjera udaljavanja ili vraćanja čije je izvršenje neminovno, osobito kad se on zadržava na određenom mjestu iz članaka 74/8 i 74/9 ili je stavljen na raspolaganje vladi, on može, ako već nije zatražio odgodu u redovnom postupku, zatražiti odgodu izvršenja te mjere u iznimno hitnom postupku u roku propisanom u članku 39/57 stavku 1. trećem podstavku.

[...]”

Loi sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (Zakon o prihvatu tražitelja azila i određenih drugih kategorija stranaca)

- 13 Članak 11. stavak 1. loi sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (Zakon o prihvatu tražitelja azila i određenih drugih kategorija stranaca, *Moniteur belge* od 7. svibnja 2007., str. 24027.), od 12. siječnja 2007., predviđa da se pod određenim uvjetima obvezatno dodjeljuje mjesto u prihvatnom objektu za tražitelje azila. Prema članku 12. stavku 2. tog zakona Fedasil može po službenoj dužnosti izmijeniti prihvatno mjesto tražitelja azila.

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 14 Tužitelj u glavnom postupku, mlađi punoljetnik s gvinejskim državljanstvom, 14. listopada 2020. podnio je u Belgiji zahtjev za međunarodnu zaštitu.
- 15 Do odluke o svojem zahtjevu bio je smješten u prihvatnom centru Crvenog križa u Biersetu (Belgija).
- 16 Belgijska tijela uputila su španjolskim tijelima zahtjev za prihvata. Taj je zahtjev prihvaćen 28. listopada 2020.
- 17 Office des étrangers (Ured za strance, Belgija) donio je odluku o odbijanju prava na boravak s nalogom za napuštanje državnog područja, koji je tužitelju u glavnom postupku dostavljen 2. prosinca 2020. U skladu s tom odlukom, ukazano mu je na to da je Kraljevina Španjolska odgovorna za razmatranje njegova spisa te mu je naloženo da napusti belgijsko državno područje i uputi se u Španjolsku.
- 18 Dana 9. prosinca 2020. tužitelj u glavnom postupku podnio je pred Conseilom du contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima) tužbu za poništenje protiv te odluke o transferu.
- 19 Odlukom od 4. prosinca 2020. Fedasil je, s obzirom na odluku o transferu, izmijenio prihvatno mjesto tužitelja u glavnom postupku, obvezatno ga smjestivši u poseban prihvatni objekt koji se nalazi u Mouscronu (Belgija) kako bi imao pravo na pomoć predviđenu radi organizacije njegova transfera u odgovornu državu članicu.
- 20 Dana 9. prosinca 2020. tužitelj u glavnom postupku podnio je tribunalu du travail de Liège (Radni sud u Liègeu, Belgija) zahtjev za privremenu pravnu zaštitu protiv te odluke.
- 21 Rješenjem o privremenoj pravnoj zaštiti od 10. prosinca 2020., koje je potvrđeno 5. siječnja 2021., tribunal du travail de Liège (Radni sud u Liègeu) privremeno je odredio da se zadrži smještaj tužitelja u glavnom postupku u prihvatnom centru Crvenog križa u Biersetu, pod uvjetom da u roku od mjesec dana podnese tužbu u pogledu merituma protiv odluke Fedasila od 4. prosinca 2020.
- 22 Dana 10. prosinca 2020. tužitelj u glavnom postupku podnio je tužbu u pogledu merituma protiv odluke Fedasila. U prilog toj tužbi istaknuo je da se navedenom odlukom krši njegovo pravo na suspenzivni pravni lijek protiv odluke o odbijanju prava na boravak.
- 23 Sud koji je uputio zahtjev navodi da članak 27. Uredbe Dublin III jamči podnositelju zahtjeva djelotvoran pravni lijek protiv odluke o odbijanju prava na boravak zajedno s nalogom za napuštanje državnog područja.
- 24 Naglašava, međutim, da podnošenje pravnog lijeka nema u nacionalnom pravu automatski suspenzivni učinak na izvršenje naloga za napuštanje državnog područja. Tek u okviru upravnog postupka privremene pravne zaštite podnositelj zahtjeva može zatražiti odgodu tog izvršenja u kontekstu apsolutne hitnosti, to jest u slučaju neminovnog izvršenja takvog naloga za napuštanje državnog područja.
- 25 Sud koji je uputio zahtjev smatra da je za ishod spora u glavnom postupku potrebno prethodno utvrditi ima li i pod kojim uvjetom pravni lijek protiv odluke o transferu odgovorni učinak. U tom pogledu objašnjava da bi, u slučaju da treba priznati takav učinak, podnošenje pravnog lijeka imalo za posljedicu privremeno onemogućavanje transfera dotičnog podnositelja zahtjeva u drugu državu članicu, tako da bi njegov premještaj u poseban centar radi pripreme transfera bio preuranjen.
- 26 Posljedično, on dvoji o tome je li u skladu s člankom 27. Uredbe Dublin III odluka o izmjeni obvezatnog prihvatnog mjesta, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, koja se, s njegova stajališta, mora smatrati početkom izvršenja odluke o transferu.

27 S obzirom na ta razmatranja, tribunal du travail de Liège (Radni sud u Liègeu) odlučio je prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

- „1. Smatra li se djelotvornim pravnim lijekom u smislu članka 27. [Uredbe Dublin III] pravni lijek uspostavljen u nacionalnom pravu u korist podnositelja zahtjeva za azil od kojeg se traži da svoj zahtjev za međunarodnu zaštitu podnese na razmatranje u drugoj državi članici ako taj pravni lijek nema nikakav suspenzivni učinak i ako takav učinak može steći samo u slučaju oduzimanja slobode u svrhu neminovnog transfera?
2. Treba li djelotvorni pravni lijek predviđen u članku 27. [Uredbe Dublin III] tumačiti na način da mu se protivi samo provedba mjere prisilnog transfera tijekom ispitivanja pravnog lijeka podnesenog protiv navedene odluke o transferu ili na način da se zabranjuje svaka pripremna mjera za udaljšavanje, kao što je premještanje u centar u kojem se osigurava utvrđivanje plana vraćanja u pogledu podnositelja zahtjeva za azil od kojih se traži da svoj zahtjev za azil podnesu na razmatranje u drugoj europskoj zemlji?”

Postupak pred Sudom

- 28 Sud koji je uputio zahtjev zatražio je da se o ovom predmetu odluči u hitnom prethodnom postupku predviđenom u članku 107. Poslovnika Suda ili u ubrzanom postupku predviđenom u članku 105. tog Poslovnika.
- 29 Odlukom od 1. ožujka 2021. peto vijeće odlučilo je, na prijedlog suca izvjestitelja i nakon saslušanja nezavisnog odvjetnika, da ne treba prihvatiti zahtjev da se o ovom predmetu odluči u hitnom prethodnom postupku jer uvjeti za hitnost predviđeni u članku 107. Poslovnika nisu ispunjeni. Odlukom od istog dana zahtjev da se o ovom predmetu odluči u ubrzanom postupku također je odbijen. S druge strane, tog istog 1. ožujka 2021. predsjednik Suda odlučio je navedenom predmetu dati prednost pri odlučivanju, u skladu s člankom 53. stavkom 3. tog poslovnika.

Prethodna pitanja

- 30 Na temelju članka 99. svojeg Poslovnika, Sud može, u svakom trenutku, na prijedlog suca izvjestitelja te nakon što sasluša nezavisnog odvjetnika, odlučiti obrazloženim rješenjem kad, među ostalim, odgovor na prethodno pitanje ne ostavlja mjesta nikakvoj razumnoj sumnji. Usto, na temelju članka 53. stavka 2. tog Poslovnika, kad je zahtjev za prethodnu odluku očito nedopušten, Sud može, nakon što sasluša nezavisnog odvjetnika, u svakom trenutku odlučiti obrazloženim rješenjem, bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku.
- 31 U ovom predmetu valja primijeniti te odredbe.

Drugo pitanje

- 32 Svojim drugim pitanjem, koje valja najprije razmotriti, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 27. Uredbe Dublin III tumačiti na način da mu se protivi to da, u odnosu na podnositelja zahtjeva koji je podnio pravni lijek protiv odluke o transferu u drugu državu članicu u smislu članka 26. stavka 1. te uredbe, država članica donese pripremane mjere za taj transfer, poput dodjele mjesta u posebnom prihvatnom objektu unutar kojeg smještene osobe imaju pravo na pomoć radi pripreme svojeg transfera.
- 33 U skladu s člankom 27. stavkom 1. Uredbe Dublin III podnositelj zahtjeva ima pravo na djelotvoran pravni lijek, u obliku žalbe protiv odluke o transferu ili činjeničnog i pravnog preispitivanja te odluke pred sudom. Usto, da bi se osigurala učinkovitost tog pravnog lijeka, iz članka 27. stavaka 3. do 6. te

uredbe proizlazi da se tražitelju azila mora omogućiti da, među ostalim, u razumnom razdoblju od suda zahtijeva odgodu provedbe odluke o transferu do zaključenja postupka po pravnom lijeku te da mu se pruži pravna pomoć (vidjeti u tom smislu presudu od 7. lipnja 2016., Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, t. 50.).

- 34 Iako na temelju tog članka 27. uz pravo na djelotvoran pravni lijek mora postojati barem mogućnost da podnositelj zahtjeva zatraži odgodu izvršenja odluke o transferu, ta odredba ne obvezuje, međutim, države članice da u svojem pravu predvide da podnošenje takvog pravnog lijeka automatski dovodi do odgode izvršenja.
- 35 Naime, iz članka 27. stavka 3. točke (c) Uredbe Dublin III proizlazi da je zakonodavac Unije, precizirajući obvezu država članica da predvide mogućnost da predmetna osoba u razumnom razdoblju od suda zatraži odgodu provedbe odluke o transferu do zaključenja postupka po pravnom lijeku, prihvatio to da države članice mogu odlučiti da podnošenje pravnog lijeka protiv odluke o transferu samo za sebe nije dovoljno za odgodu transfera, koji se može provesti i bez čekanja na ispitivanje pravnog lijeka, ako odgoda nije zatražena ili je zahtjev za odgodu odbijen (vidjeti u tom smislu presudu od 7. lipnja 2016., Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, t. 59.).
- 36 Međutim, valja istaknuti, kao prvo, da ni ta odredba ni bilo koja druga odredba Uredbe Dublin III – iako predviđa pravo na djelotvoran pravni lijek i mogućnost zahtijevanja odgode izvršenja odluke o transferu do zaključenja postupka po pravnom lijeku – ne zabranjuje donošenje mjera, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, a koje, kao takve, nisu početak postupka za izvršenje odluke o transferu u smislu te uredbe.
- 37 Naime, takve mjere ne trebaju se smatrati mjerama za izvršenje transfera, nego pripremnim mjerama za postupak izvršenja, jer njihova provedba ne dovodi do toga da dotična osoba napusti državno područje države članice moliteljice. Uostalom, one ne ugrožavaju slobodu kretanja podnositelja zahtjeva niti korištenje postupovnim pravima koja on izvodi iz Uredbe Dublin III.
- 38 Nadalje, mjere poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku ne mogu same po sebi utjecati na ishod odluke koja će biti donesena glede pravnog lijeka protiv odluke o transferu, a što sud koji je uputio zahtjev, osim toga, i ne tvrdi.
- 39 Valja također istaknuti da je člankom 29. stavkom 1. Uredbe Dublin III predviđeno da se transfer podnositelja zahtjeva iz države članice moliteljice u odgovornu državu članicu provodi „čim je to praktički moguće, a najkasnije u roku od šest mjeseci nakon što je druga država članica prihvatila zahtjev za prihvrat ili ponovni prihvrat predmetne osobe ili nakon konačne odluke o žalbi [...] kada [...] postoji suspenzivni učinak”. Takva odredba podrazumijeva da transfer podnositelja zahtjeva mora uslijediti što je prije moguće, čim su za to ispunjeni pravni uvjeti.
- 40 Stoga je razvidno da je donošenje pripremnih mjera za transfer dosljedno odredbama članka 29. Uredbe Dublin III jer je cilj navedenih mjera pripremiti transfer podnositelja zahtjeva u najkraćem mogućem roku u slučaju odbijanja njegova pravnog lijeka protiv odluke o transferu.
- 41 Kao drugo, donošenje pripremnih mjera poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku ne proturječi ni odredbama Direktive 2013/33 čiji je cilj urediti uvjete za prihvrat tražitelja azila, uključujući one kojima je dostavljena odluka o transferu na temelju Uredbe Dublin III (vidjeti u tom smislu presudu od 27. rujna 2012., Cimade i GISTI, C-179/11, EU:C:2012:594, t. 50.).
- 42 U tom se pogledu obvezi država članica da podnositelje zahtjeva premjeste iz jednog stambenog objekta u drugi samo „kada je to nužno”, a koja je predviđena u članku 18. stavku 6. Direktive 2013/33, ne protivi to da nakon donošenja odluke o transferu podnositelj zahtjeva bude smješten u novi prihvatni stambeni objekt u kojem se pružaju usluge pomoći radi pripreme tog transfera, unatoč okolnosti da je podnositelj zahtjeva podnio pravni lijek protiv te odluke o transferu.

- 43 Naime, državi članici moliteljici ne može se prigovoriti to što je ocijenila da je promjena stambenog objekta podnositelja zahtjeva nužna zbog izmjene njegova upravnog položaja povezane s odlukom o transferu, kao i ograničenja koja iz toga proizlaze za tu državu članicu.
- 44 S obzirom na to, valja pojasniti da informacije pružene podnositeljima zahtjeva i razgovori održani s njima u otvorenom prihvatnom centru u koji su bili upućeni ne mogu biti takvi da bi se njima mogao izvršiti nedozvoljeni pritisak na tražitelje međunarodne zaštite kako bi se odrekli korištenja svojim postupovnim pravima koja izvode iz Uredbe Dublin III.
- 45 S obzirom na prethodno navedeno, na drugo pitanje valja odgovoriti tako da članak 27. Uredbe Dublin III treba tumačiti na način da mu se ne protivi to da, u odnosu na podnositelja zahtjeva koji je podnio pravni lijek protiv odluke o transferu u drugu državu članicu u smislu članka 26. stavka 1. te uredbe, država članica donese pripremne mjere za taj transfer, poput dodjele mjesta u posebnom prihvatnom objektu unutar kojeg smještene osobe imaju pravo na pomoć radi pripreme svojeg transfera.

Prvo pitanje

- 46 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 27. Uredbe Dublin III tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis kojim je predviđena mogućnost podnositelja zahtjeva da zatraži odgodu izvršenja odluke o transferu tek kada se ta odluka počela izvršavati i kada je podnositelj zahtjeva izložen opasnosti od neminovnog transfera.
- 47 Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, u okviru suradnje između njega i nacionalnih sudova uspostavljene u članku 267. UFEU-a isključivo je na nacionalnom sudu pred kojim se vodi postupak i koji mora preuzeti odgovornost za sudsku odluku koja će biti donesena da, uvažavajući posebnosti predmeta, ocijeni nužnost prethodne odluke za donošenje svoje presude i relevantnost pitanja koja postavlja Sudu. Posljedično, kada se postavljena pitanja odnose na tumačenje prava Unije, Sud je u pravilu dužan donijeti odluku (presuda od 26. ožujka 2020., A. P. (Probacijske mjere), C-2/19, EU:C:2020:237, t. 25. i navedena sudska praksa).
- 48 Iz navedenog proizlazi da pitanja koja se odnose na pravo Unije uživaju pretpostavku relevantnosti. Sud može odbiti odlučiti o prethodnom pitanju koje je postavio nacionalni sud samo kad je očito da traženo tumačenje prava Unije nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku, kada je problem hipotetske naravi ili kad Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim elementima koji su potrebni kako bi na koristan način odgovorio na pitanja koja su mu postavljena (presuda od 26. ožujka 2020., A. P. (Probacijske mjere), C-2/19, EU:C:2020:237, t. 26. i navedena sudska praksa).
- 49 U ovom slučaju, s jedne strane, iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da je na sudu koji je uputio zahtjev samo to da „provjeri hoće li materijalna pomoć dodijeljena osobi VW u okviru centra Mouscron pružiti toj osobi iste materijalne i pravne uvjete kao i njezin prihvati u drugom centru te joj na taj način omogućiti da u istim uvjetima ostvari svoje pravo na djelotvoran pravni lijek” protiv odluke o transferu koja joj je dostavljena.
- 50 S druge strane, kao što je to navedeno u točki 37. ovog rješenja, mjere poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku nisu mjere za izvršenje odluke o transferu u smislu Uredbe Dublin III.
- 51 Iz toga proizlazi da pitanje suspenzivnosti pravnog lijeka protiv odluke o transferu nije relevantno s obzirom na spor u glavnom postupku, tako da se mora utvrditi da traženo tumačenje prava Unije nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku.

- 52 Ovaj zaključak nije doveden u pitanje presudom od 30. rujna 2020., CPAS de Liège (C-233/19, EU:C:2020:757), jer u ovom slučaju ne postoji veza između spora u glavnom postupku, koji se odnosi na smještanje podnositelja zahtjeva u smještajni centar u kojem se pružaju usluge radi transfera, i primjene članka 27. Uredbe Dublin III. Slijedom toga, za rješavanje spora u glavnom postupku nije nužno da sud koji je uputio zahtjev odluči o pitanju djelotvornosti tužbe za poništenje podnesene drugom sudu.
- 53 S obzirom na prethodne elemente, valja utvrditi na temelju članka 53. stavka 2. Poslovnika da je prvo pitanje očito nedopušteno.

Troškovi

- 54 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (peto vijeće) rješava:

Članak 27. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljaniin treće zemlje ili osoba bez državljanstva treba tumačiti na način da mu se ne protivi to da, u odnosu na podnositelja zahtjeva koji je podnio pravni lijek protiv odluke o transferu u drugu državu članicu u smislu članka 26. stavka 1. te uredbe, država članica donese pripremne mjere za taj transfer, poput dodjele mjesta u posebnom prihvatnom objektu unutar kojeg smještene osobe imaju pravo na pomoć radi pripreme svojeg transfera.

Potpisi